

EM2017-34
9. Nov 2017
Michael Rosing
Løsgænger

Forslag til forespørgselsdebat om, hvilke barrierer der er om målet om énsprogethed i den offentlige administration?

(Medlem af Inatsisartut Vivian Motzfeldt, Siumut)

Spørgsmålet om hvilke barrierer der er for en énsprogethed i den offentlige administration er ganske interessant, men er det det rigtige spørgsmål?

Oplægget til denne debat går ud fra at vi er enige om at det er på tide at forlade den dobbeltsprogede administration. Men er vi enige om det?

Jeg er ikke. Administrationen skal først og fremmest løse sin opgave, korrekt, hurtigt og så billigt som muligt. Samtidigt med dette skal borgerbetjeningen sørge for at alle borgere kan henvende sig til administrationen på det sprog som de nu engang behersker bedst. Det er langt fra sikkert at det kan opnås med en enkeltsproget grønlandsk administration. Vi risikerer at vi ender med et dårligere resultat bare fordi vi af ideologiske årsager ønsker en enkeltsproget administration.

Den optimale borgerbetjening får vi den dag vi har nok grønlandsk talende grønlændere med de nødvendige uddannelser til at arbejde i administrationen. Den hurtigste vej til at det kommer til at ske er gennem uddannelse. Den billigste måde at få mange uddannede på er ved at benytte os af det danske uddannelses system. Den logiske konsekvens af alt dette er at vi får en en bedre administration der kan betjene alle på grønlandsk hvis flere lærer et brugbart dansk i skolen.

Den anden måde at løse problemet på er at lære alle grønlandsk. Som tingene er i dag kan det ikke lade sig gøre. Det er der flere forskellige grunde til. De her diskussioner om sprog ville være simple hvis vi alle forholdt os til virkeligheden sådan som den er i dag.

Med de læringsmidler der findes i dag tager det ca 4 år at lære grønlandsk, hvis man bruger en stor del af sin tid på det og læringsmidlerne er tilgængelige. De fleste tilflyttere er flyttet til på grund af et arbejde, og kan derfor ikke nødvendigvis afse en masse tid når de også skal udføre det arbejde de kom for at lave. Og i gennemsnit er tilflyttere her under 4 år. Det betyder at de aldrig når at få et brugbart grønlandsk.

Man kan ikke lære et brugbart grønlandsk gradvist. De fleste sprog kan man lære et ord ad gangen og så stille og roligt bygge mere og mere komplicerede sætninger. Det fungerer ikke for grønlandsk. Man kan ikke umiddelbart lære et nyt ord og så bruge det i en anden sammenhæng. Fordi det der i andre sprog er et selvstændigt ord er en del af et sammensat ord på grønlandsk, og det ændrer form afhængigt af omgivelserne. Det betyder at man er nødt til at lære systemet først før man kan bruge det i praksis. Det betyder så igen at man godt kan lære en række sætninger og ord udenad, men derfra og til et brugbart hverdags grønlandsk er der et stort trin som de fleste aldrig når over.

Det allerværste er at det meste grønlandsk undervisning ikke virker. Hvis man lavede en undersøgelse af hvor mange af dem der har gået til grønlandsk som har fået et brugbart hverdags grønlandsk, så ville man få en ide om undervisningen virker eller ej. Men det har man så vidt jeg ved aldrig gjort. Det koster mange penge at have grønlandsk kurser kørende, mange af kursisterne er højtlonnede mennesker der tager kurserne i deres arbejdstid. Det har altid været en gåde for mig at vi er villige til at bruge så mange penge på noget der har en marginal effekt, i stedet for at bruge bare en smule af de penge på forskning i hvilke metoder der rent faktisk virker.

Personligt har jeg opgivet at lære grønlandsk mindst 5 gange. Så jeg kan godt forstå dem der til sidst giver op og tænker at det når jeg ikke i dette liv. Jeg har bare været heldig nok til at finde en læringsmetode der fungerer for mig. Så nu har jeg tænkt at blive ved til det lykkes. Men det er min beslutning og min alene. Samtidigt med dette har jeg den helt klare holdning at vi er et tosproget samfund hvor der skal tages hensyn til begge sproggrupper.

Det var så mit sidste ord i den sag.